

A romantic scene in London. In the foreground, a couple sits on a dark wooden bench, their backs to the camera, looking out over the River Thames. The background features the iconic Big Ben clock tower and the Houses of Parliament, with a bridge spanning the river. The scene is bathed in a soft, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The top of the image is framed by the dark, silhouetted leaves of a tree.

GERDA VAN WAGENINGEN *Citytrip*

*Wat als een heerlijk
weekend begon moet ook
heerlijk eindigen.*

CITYTRIP

Van Gerda van Wageningen verschenen bij uitgeverij Zomer & Keuning onder andere:

Bakkersliefde (Bakkerstrilogie deel 1)

Zussenliefde (Bakkerstrilogie deel 2)

Het water komt

Dostie (Schouwen-trilogie deel 1)

Rumoer op Dostie (Schouwen-trilogie deel 2)

Water rond Dostie (Schouwen-trilogie deel 3)

Gerda van Wageningen

Citytrip

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401915441
ISBN e-book 9789401915472
NUR 344

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica
Vormgeving binnenwerk Yvonne Reijsoo, Nyvonco

www.gerdavanwageningen.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

‘Dit is hem. Eindelijk kunnen jullie nu met Jasper kennismaken! Het zit zo goed tussen ons! We gaan samen verder.’ Met een brede lach op haar gezicht trok Cynthia Blom haar vriend Jasper van Heeteren aan zijn mouw. ‘Kom Jasper, ik ben er zo trots op dat ik je eindelijk aan mijn dochters kan voorstellen. En binnenkort leer ik ook jouw kinderen kennen. O, als alles gaat zoals wij hopen, vormen we binnenkort met z’n allen een nieuw en uiteindelijk een heel erg gelukkig groot gezin!’

Zoals altijd als ze zenuwachtig was, ratelde ze aan een stuk door. Ze wist het, maar ze kon het gewoon niet laten. De lach verdween echter voor een moment toen ze het gezicht van haar jongste dochter Rianne zag. Er lag afkeer op, besefte ze geschrokken, maar dat moest een vergissing zijn. Dat kon immers nergens op gebaseerd zijn? Ze had nog nooit zo’n fantastische man als Jasper ontmoet. Hij was onafhankelijk, maar ook lief en zorgzaam. En hij hield van haar!

‘Doe eens gewoon, mam,’ verzuchtte de zeventienjarige Rianne, terwijl ze haar hoofd schudde. ‘Ben je pap soms al vergeten? Nou, ik heb nog lang niet verwerkt wat er allemaal is gebeurd, twee jaar geleden. Ik wil helemaal geen andere man in huis. En als hij daar,’ ze knikte met haar hoofd in de richting van de man die haar moeder net had voorgesteld als haar nieuwe vriend, ‘hier komt wonen, ben ik weg en ga ik naar pap om bij hem en Kimberley te gaan wonen. Als je dat maar weet!’

Haar twintigjarige zus Fleur keek opmerkzaam en afwachtend van de een naar de ander. Cynthia herstelde zich van de schrik over de lompe reactie van Rianne. Ach, het kind zou waarschijnlijk snel genoeg weer bijdraaien! De scheiding was immers al lang en breed uit-

gesproken, na een moeilijke periode daarvoor die bijna een jaar had geduurd. De periode waarin ze erachter was gekomen dat haar man Marcel achter haar rug om rommelde met een veel jongere vrouw van vierendertig. Het klassieke verhaal, had ze bijna spottend moeten erkennen. Man bedriegt vrouw en zij is zo ongeveer de laatste die erachter komt. Man vertrekt naar jongere vriendin en doet er alles aan om onder de financiële verplichtingen uit te komen. Zelfs nu voelde ze bitterheid als ze dacht aan de manier waarop Marcel haar had behandeld. Oud vuil had ze zich gevoeld! Ze had er in stilte – want zeggen deed ze dat natuurlijk niet – tot op de dag van vandaag grote moeite mee dat Rianne nog steeds graag naar hem toe ging.

Ze sprak zichzelf moed in en de lach kwam terug. Kennelijk moest Rianne alles nog verwerken. Ze was nog steeds graag bij haar vader, ondanks alles wat hij zijn gezin had aangedaan, en dat viel niet te veranderen.

Nee, niet meer aan denken. Niet nu. Zeker niet nu! Het zou vanzelf wel goed komen, als Rianne een beetje aan Jasper gewend was geraakt. Daar moest ze maar gewoon op vertrouwen.

Jasper had zijn eerste gevoel van ongemak inmiddels overwonnen, want hij glimlachte en stak zijn hand uit naar haar oudste dochter Fleur. Deze aarzelde niet en stak haar eigen hand ook uit. ‘Welkom, eh... Jasper.’

Hij knikte en ging op de bank zitten. Rianne liep met een stuurs gezicht de kamer uit en knalde de deur achter zich dicht. Cynthia kreeg er een kleur van. ‘Sorry hoor. Dit had ik echt niet aan zien komen. Ik dacht dat ze blij zou zijn en mij dit nieuwe geluk van harte gunde.’

Hij knikte. ‘Geeft niets. Ze heeft een moeilijke leeftijd en ook mijn kinderen hebben zo hun nukken en kuren. Het komt uiteindelijk allemaal wel goed, lieverd.’

Ze haalde opgelucht adem en de lach op haar gezicht verdiepte zich. ‘Koffie! Eigenlijk had ik champagne willen drinken op de kennismaking, maar dat komt straks nog wel, als Rianne weer een beetje is bijgedraaid.’

Om de tegenvaller te onderstrepen klonk van boven een hels lawaai van een muzieksoort die Cynthia niet kon uitstaan. Ze wilde net opstaan om boos naar boven te gaan, maar Jasper hield haar tegen. ‘Laat haar maar. Als je er wat van zegt, gaat ze nog heftiger reageren.’

Cynthia zakte terug op de bank. ‘Zou het?’ Waarom voelde ze zich nu ineens zo onzeker?

‘Trek het je niet aan. Het heeft gewoon tijd nodig.’

Fleur stond op. ‘Ik zorg wel voor die koffie, mam. Hoe drinkt u die... eh...’

‘Zwart zonder iets erin. Maar eigenlijk heb ik het liefst cappuccino,’ liet hij weten en hij leunde eindelijk achterover om het huis eens goed in zich op te nemen.

Cynthia ontspande langzaam. ‘Ik was zo zenuwachtig,’ ging ze verder en haar stem bibberde nog een beetje. ‘Ik ben zo gelukkig met jou en ik wil zo graag dat mijn beide dochters dat ook zijn. Ze zouden toch blij moeten zijn dat ik weer gelukkig ben, na alles wat hun vader mij heeft aangedaan?’

‘Zoals ik al zei, het heeft gewoon nog wat meer tijd nodig. Zij moeten mij leren kennen, en ik hen. En dan moeten Machiel en Marjet ook nog met hen kennismaken.’

Cynthia knikte. Jasper had een zoon en een dochter die ze binnenkort eveneens zou leren kennen.

Ze glimlachte en haar stem klonk zachter toen ze zei: ‘Je denkt dat scheiden tegenwoordig heel gewoon is. Zo veel kinderen maken het mee. En mijn geval kon niet klassieker zijn: man bedriegt vrouw met jongere vriendin en als zij het eindelijk ontdekt, blijft ze alleen achter en

gaat manlief ervandoor. Inclusief centen. En ik mag mijn puberende dochters alleen verder opvoeden en moet maar zien waar ik het geld vandaan haal om Fleur en straks ook Rianne ervan te laten studeren.'

'Besef je zelf wel hoe bitter je klinkt?' wilde hij weten, terwijl zijn ogen haar onderzoekend opnamen. Maar nu Rianne naar haar kamer was gegaan en Fleur in de keuken was, kwam hij naast haar op de bank zitten en sloeg zijn arm stevig om haar heen. Met een zucht leunde ze tegen hem aan. Dat gaf troost, nu ze zich zo teleurgesteld voelde.

'Ik dacht dat ik er zo langzamerhand wel overheen was,' moest Cynthia met een zucht toegeven. 'Ik ben zo blij dat wij elkaar gevonden hebben, Jasper.'

Hij glimlachte en de warmte in zijn ogen maakte haar helemaal week vanbinnen. 'Ik ben net zo blij met jou. Mijn kinderen hebben veel moeten doorstaan. Een moeder die niet meer wilde leven... Ik weet dat ze daar mee zitten, ook al is het nu drie jaar geleden. Maar eindelijk lacht de toekomst ons weer toe, Sientje.' Zo noemde hij haar soms vertederd op intieme momenten. Hun blikken haakten zich in elkaar. O, ze kon er nu al naar verlangen straks zijn armen weer om zich heen te voelen, gewoon hier thuis en niet, zoals tot nog toe het geval was geweest, in een hotel of soms bij hem thuis als zijn kinderen er niet waren. Dat voelde toch altijd een beetje stiekem, al was het dat natuurlijk niet. Zij was alleen en hij was alleen. Wat was er mooier dan het geluk weer vinden, zelfs al was zij al zevenenveertig en hij al bijna vijftig? Zeker na alles wat ze ieder voor zich hadden meegemaakt. Ze hadden allebei bagage, zoals dat tegenwoordig vaak werd genoemd. En dat was waar. Naast mooie herinneringen aan voorbije jaren was er ook veel pijn en verdriet geweest en daar hadden ze allebei hun deel van gehad.

Fleur verstoorde haar gedachtegang. ‘Thee voor jou, mam, en cappuccino voor mijnheer.’

‘Neem je zelf niet? Ik heb moorkoppen gehaald om het te vieren en...’

‘Ik hoef niet. Ik neem die van mij en van Rianne wel mee naar boven. Rianne snoept altijd graag als ze zich verdrietig voelt. Dat helpt, zegt ze dan.’

Jasper nam Fleur op. ‘Ik hoop dat jij er wel oké mee bent?’ wilde hij weten.

‘Best wel,’ schokschouderde de twintigjarige terwijl ze glimlachte naar de man die nu naast haar moeder op de bank zat en zijn arm losjes over de leuning achter haar moeder had gelegd. ‘We wisten natuurlijk al dat mam weer verliefd was. Ze was ineens zoveel vrolijker en ze bleef soms ’s nachts weg.’ Fleur giechelde even. ‘Als ik dat doe en een nachtje bij Daan blijf, is ze in alle staten. Maar goed, we moeten gewoon aan elkaar wennen, denk ik.’

Hij knikte waardierend. ‘Verstandig meid. Ik hoop dat mijn kinderen net zo verstandig zullen zijn.’

‘Weten die het nog niet?’

‘Ik heb het ze wel verteld, maar ze kennen je moeder nog niet. Dat gaat snel gebeuren, als het nieuws bij hen een beetje is geland.’

‘Wonen ze bij u of bij hun moeder?’

‘Mijn vrouw is drie jaar geleden overleden. Ik ben weduwnaar.’

‘O.’ Daar schrok Fleur van. ‘Dat spijt me voor u. Is ze lang ziek geweest?’

Even was Jasper zichtbaar in de war. ‘Eh... ja en nee. Lichamelijk mankeerde ze niets, psychisch leed ze al jaren. Depressie. Ik wist niet dat ze pillen had gespaard, totdat ik haar vond en het te laat was. Ja, Cynthia, rustig maar, we kunnen er maar beter niet omheen draaien. Jouw dochters moeten het toch weten en dan zullen ze

ook begrijpen dat een en ander voor mijn kinderen een enorme klap is geweest.'

Fleur had een ongemakkelijke kleur van verlegenheid gekregen. 'Het spijt me,' hakkelde ze.

'Wij drieën hebben er allemaal last van gehad. We voelen ons schuldig omdat we het niet door hebben gehad en er dan nog wat aan hadden kunnen doen. Maar dat is meestal zo in dergelijke gevallen. Dus ze was wel degelijk ziek. Ze kreeg die medicijnen niet voor niets en...'

'Een andere keer vertel je maar meer, lieverd,' suste Cynthia. 'En noem me niet Sientje. Je weet dat ik dat niet zo leuk vind.'

'Zo ben je anders wel gedoopt,' grinnikte Fleur, blij over een luchtiger onderwerp te kunnen praten. 'Oude oma heette net zo, en je bent immers naar haar vernoemd.'

'Dat deden ze destijds nog, ja. Maar ik had er altijd al een hekel aan en vanaf het moment dat ik naar school ging, liet ik mij Cynthia noemen,' verdedigde haar moeder zich. 'Wel, jij een moorkop, Jasper? Ik lust er ook wel een.'

Fleur haastte zich, bediende de twee op de bank en vluchtte toen met de andere twee moorkoppen nog in de doos van de banketbakker naar boven om bij haar drie jaar jongere zusje te gaan kijken. 'Breng haar wat redelijkheid bij,' riep Cynthia haar nog na.

'Dat is aan dovemansoren gericht,' grijnsde Jasper. 'Kom.' Hij trok zijn vriendin wat dichterbij naar zich toe. 'Heb er maar liever wat vertrouwen in, liefje. Alles komt uiteindelijk heus wel goed. Het is nu januari en we kennen elkaar bijna een halfjaar. We hebben bewust gewacht om het onze kinderen te vertellen tot na de feestdagen, om die elk nog zonder eventuele problemen met ons eigen gezin te kunnen doorbrengen. En als we allemaal

een beetje aan het idee gewend zijn, gaan we met Pasen gezamenlijk een paar dagen naar Londen. Een citytrip maken. Heus, je zult zien dat het allemaal geweldig wordt, als iedereen een beetje aan het idee is gewend.'

'Ik ben er nog niet aan toe, mam, om jou nu al met een ander te zien.' Rianne zat de volgende morgen met een bleek gezicht aan de ontbijttafel. Jasper was in alle vroegte haastig vertrokken om in zijn auto aan te sluiten in de vele files die deze mistige januarimorgen al vroeg waren ontstaan. Het was de eerste keer geweest dat hij bij haar thuis geslapen had. Cynthia voelde zich gebroken na een nacht waarin ze voornamelijk had liggen woelen van de ene zij op de andere, en dat kwam niet door het gesnurk van een heerlijk in dromenland verkerende Jasper, die altijd en overal scheen te kunnen slapen.

Ze was moe en licht geërgerd. Jasper leek zich niet veel aangetrokken te hebben van de spanningen de avond ervoor. 'De meiden moeten er gewoon nog aan wennen,' had hij laconiek volgehouden toen ze eindelijk in bed lagen. Daarna had hij verlangend een arm om haar heen geslagen om dat te doen waar zij gewoonlijk ook veel plezier aan beleefde. Maar gisteravond ineens niet. Ze was te gespannen geweest bij de wetenschap dat haar dochters in de kamers ernaast sliepen. Ze was teleurgesteld bovendien, door de reactie van de jongste. Ze had zich er zo op verheugd om haar nieuwe vriend aan haar kinderen voor te stellen, maar de nuchtere afwachtendheid van Fleur en de ronduit kille afweer van Rianne waren een enorme domper geweest. Dat kreeg ze maar niet uit haar hoofd. Zelfs nu nog niet.

Ze kon niet anders dan toegevend mompelen dat ze hoopte dat haar jongste dochter snel aan de nieuwe si-

tuatie zou wennen en voor ze er erg in had, ontsnapten allerlei onverstandige woorden aan haar lippen. ‘Met Kimberley had je toch ook geen moeite en zij deed het al met je vader toen hij nog met mij getrouwd was en ik nergens van wist.’

Ze kon het puntje van haar tong wel afbijten, meteen nadat ze dat had gezegd, maar ze kon de woorden niet meer ongedaan maken. Ze mompelde een excuus terwijl ze opstond om het een beetje goed te maken met een: ‘Zal ik nog lekker even een beker warme chocolademelk voor je maken, voor je naar school gaat?’

Ze woonden in een dorp. Haar dochter fietste elke morgen drie kilometer naar school en aan het einde van de lessen weer dezelfde drie kilometer terug. Alleen als het hondenweer of glad was, bracht ze haar met de auto naar school. Fleur nam tegenwoordig de bus naar de dichtstbijzijnde grote stad waar ze een hbo-opleiding volgde.

Cynthia voelde zich leeg toen haar beide dochters waren vertrokken voor hun lessen. Ze had hoofdpijn. Gelukkig hoefde ze vandaag niet naar haar werk en ze stuurde een whatsapp naar Hedwig. ‘Kom je straks? Ik moet mijn hart luchten.’

Hedwig van Spaernewoude was haar hartsvriendin. Al jaren. Hedwig wist hoe gelukkig ze met Jasper was. Hedwig was wel blij voor haar. Hedwig had zelfs gezegd dat het bijna een beetje als familie voelde, nu haar zesentwintigjarige zoon Daan en Cynthia’s Fleur zich tot elkaar aangetrokken schenen te voelen.

Haar telefoon piepte. ‘Natuurlijk kom ik. Met de koffie en denk erom dat je er iets lekkers bij haalt!’

Cynthia glimlachte en vond eindelijk de moed om te gaan douchen.

‘Trek het je niet zo aan,’ mompelde Hedwig twee uur

later, nadat ze gretig een eerste hap van een mokkagebakje had genomen.

Cynthia grinnikte schamper. ‘Natuurlijk trek ik het mij wel aan. Ze weten allebei hoeveel verdriet ik heb gehad toen ik ontdekte wat hun vader allemaal achter mijn rug had uitgespookt. Ze weten ook hoe moeilijk we het sindsdien hebben, financieel, omdat hij het gewoonweg vertikt de verschuldigde alimentatie voor de meiden over te maken. Mooie praatjes houden, ja. Dat kan hij als de beste! Over alle kosten die hij nu heeft omdat het huis nog niet verkocht is en ik niets meer bijdraag aan de hypotheek. Ja, ja, maar hij woont er en ik zit hier inmiddels in een nogal uitgewoonde sociale huurwoning waar we onze kont nauwelijks kunnen keren en...’

‘Kalm toch, Cynthia. Ja, dat weten we allemaal. Marcel heeft je schofterig behandeld. Ook waar. Maar ik dacht dat je dat langzamerhand toch grotendeels achter je had gelaten.’

‘Het doet pijn, Hedwig, nog steeds. Hij zit daar in ons mooie huis en doet niet al te veel moeite om het verkocht te krijgen. Zij zit daar duur te doen met de meubels die ik destijds met zoveel zorg heb uitgekozen. Zij...’ Ze moest slikken en van de stilte die daardoor ontstond, maakte Hedwig handig gebruik door zich voorover te buigen en te fluisteren: ‘Toe, geef er niet aan toe! Doe niet zo bitter. Daardoor verandert er immers niets. Nu ben je met Jasper en ben je weer gelukkig. Toch?’

Cynthia kalmeerde een beetje. ‘Je hebt helemaal gelijk. Ik heb nog steeds de neiging om verbitterd te reageren en daar wordt niemand wijzer van. Ikzelf al helemaal niet. En ja, ik ben ontzettend blij dat ik Jasper ben tegengekomen. Zeker nu, nu bij pap alzheimer is vastgesteld en ik als enig kind mijn moeder niet zomaar aan haar lot kan overlaten. Maar goed dat ik mijn werk zo leuk vind.

En nu is Jasper er, een man op wie ik kan bouwen. We worden vast gelukkig met elkaar en met onze kinderen erbij! Hij is ook zo blij met mij. Ook hij heeft het nodige te verduren gehad. Een labiele vrouw, de machteloosheid haar niet te kunnen helpen, de zelfmoord. Zijn kinderen die net zo ontgaan en geschokt waren als hijzelf. Het met z'n drietjes weer verder moeten.'

'Is het voor hem ook de eerste relatie sinds... eh, sinds dat gebeurde?'

'Nee. Hij heeft al twee keer eerder een vriendin gehad, maar beide keren duurde dat niet lang en is het niet zover gekomen dat hij ze aan zijn zoon en dochter heeft voorgesteld. Hij is regelmatig op zakenreis. Niet alle vrouwen vinden dat prettig.'

'Zijn zoon is ook wat labiel, vertelde je.'

Cynthia knikte. 'Machiel lijkt op zijn moeder, zegt Jasper. Soms is hij bang dat de jongen net zo depressief wordt als zijn moeder. En zijn dochter is vastbesloten juist nooit zo te worden en wil gezond blijven en heel oud worden.' Cynthia grinnikte ineens. 'Ze vraagt zich bij elke hap die ze in haar mond steekt af of dat wel gezond is, zegt Jasper. Hij durft inmiddels geen zak chips meer in huis te halen.'

'Fleur is dus eigenlijk de stabielste van het viertal betrokken kinderen,' peinsde Hedwig. 'Misschien helpt het dat ze verliefd is op mijn Daan.'

Nu kon Cynthia eindelijk echt lachen. 'Ja, jouw zoon en mijn dochter! Het zou toch wel grappig zijn als dat blijft en wij samen ooit grootmoeder worden van hetzelfde kleinkind.'

Hedwig schoot eveneens in de lach. 'Stel je voor, we zijn al vriendinnen sinds de dag dat we samen in dezelfde klas terechtkwamen. Hoe oud waren we toen? Acht? Negen misschien?'

‘En nu zijn we alweer bijna veertig jaar verder,’ knikte Cynthia. ‘We worden oud, Hedwig.’

De ander grinnikte. ‘Zeg dat wel. Ik was nog zo jong toen ik Daan kreeg. Hij is alweer zesentwintig. En nu heb ik opvliegers en dat betekent de overgang.’

‘Je trouwde te jong omdat je het thuis niet zo fijn had.’

‘Ja, maar de liefde bleef. Ik was erg gelukkig met mijn Erwin. Totdat hij helaas niet opgewassen bleek tegen die slopende ziekte.’

‘Je hebt wel geluk gehad dat je zo’n liefde hebt gekend.’

‘Ja? Liefde is een werkwoord, Cynthia. Ook bij ons ging het niet altijd van een leien dakje en we hebben er soms echt voor moeten knokken. Maar we hebben het altijd gered. Liefde is werkelijk geven en nemen, en elkaar de ruimte gunnen wanneer dat nodig is.’

‘Erwin had geen ruimte nodig om buiten de deur te gaan rotzooien, zoals Marcel.’

‘Dat is waar. En ik ben ook nooit verliefd geworden op een ander. Ook niet toen hij er niet meer was. En hij heeft mij uiteindelijk goedverzorgd achtergelaten, zodat ik niet net als jij wakker hoeft te liggen over geld. Maar nu terug naar jou. Kun je er niet op vertrouwen dat wat meer tijd alles vanzelf in goede banen zal leiden? Houd je echt van Jasper?’

‘Natuurlijk,’ reageerde Cynthia verontwaardigd. ‘En ik zal ervoor knokken om onze toekomst tot een succes te maken.’

Hedwig haalde haar schouders op. ‘Ik hoop het. Je was het alleen-zijn zo zat. En dan zie je een paar vlinders in je buik al snel aan voor de nieuwe en nu echt grote liefde.’

‘Denk je dat?’

‘Geen idee, ik weet het niet. Ik vroeg het me alleen maar af.’

Cynthia haalde haar schouders op. ‘De start mag dan

stroef zijn verlopen, maar binnenkort ontmoet ik ook zijn kinderen en nemen we de tijd om een beetje aan elkaar te wennen. Met Pasen gaan we met elkaar op een citytrip en dat wordt vast en zeker erg gezellig. Heus, dan zal alles vanzelf wel goed komen.'

Hedwig glimlachte nog steeds en stond op. 'Ik heb nog veel te doen vandaag. Ik moet echt gaan, Cynthia.'

Die stond ook op. 'Ik moet ook opschieten. Ik heb mijn moeder beloofd nog even langs te komen vandaag. Pap wordt steeds onrustiger en mijn moeder kan het niet goed aan. Je weet het. Ze is zo teleurgesteld, omdat ze niet de leuke oude dag heeft waar ze zo lang van heeft gedroomd. Mijn moeder wilde gaan reizen en al die dingen samen gaan doen waar ze niet aan toegekomen zijn toen mijn vader nog werkte. En nu is hij al een poos met pensioen, maar eerst kreeg hij diabetes en nu is hij aan het dementeren, waardoor hij soms vergeet om insuline te spuiten. Daar moet ze altijd goed op letten, en hij kan bovendien geen auto meer rijden. Mam is diep in haar hart boos, omdat ze maar thuiszit met hem.'

'Je hebt dus meer dan genoeg op je bordje liggen,' knikte haar hartsvriendin, terwijl de twee elkaar uitgebreid omarmden.

'Zo is het leven,' verzuchtte Cynthia. 'Dingen komen en gaan, en de momenten van geluk zijn niet meer dan flitsen die veel te vlug weer voorbijgaan.'

Is hun liefde sterker dan al de problemen die op hen afkomen?

Nadat er op een vervelende manier een einde is gekomen aan haar huwelijk, heeft Cynthia Blom het geluk gevonden bij weduwnaar Jasper van Heeteren. Ze willen graag samenwonen met de twee puberende dochters van Cynthia, en Jaspers zoon en dochter, en zo een groot en gelukkig gezin vormen. De kinderen denken hier anders over en weten niet zo goed wat ze aan moeten met de verliefdheid van hun ouders.

Om elkaar beter te leren kennen, besluiten ze met zijn zessen een citytrip naar Londen te maken. Ze beleven veel plezier in de stad, maar Cynthia en Jasper ontdekken eveneens dat het niet zo eenvoudig is als ze in hun verliefdheid hadden gehoopt en gedacht. De roze wolk maakt al snel plaats voor de realiteit van het leven. In hoeverre kunnen en willen ze zich nog aanpassen?

Z&K

ISBN 978 94 0191 544 1 NUR 344

9 789401 915441

www.zomerenkeuning.nl